

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Haber-Yorum

Kaybolan Adalet!

Haber:

Raniya el-Abbas... Sezar fotoğraflarında ortaya çıkan bir eş ve Tadamon kayıtlarının açığa çıkardığı çocuklar.

Raniya'nın ailesi, 12 yılı aşkın bir süre boyunca, gerçek ortaya çıkıncaya kadar onun ve altı çocuğunun akıbetini öğrenebilmek için hapisanelerde, belgelerde ve tanıklıklardaki arayışından bir an bile vazgeçmedi. (El Cezire Net)

Yorum:

Yıllar sonra akıbetin ortaya çıkmasıyla, savaş arşivleri ve Suriyeli ailelerin acısı arasında adaletin yok olduğu anlaşıldı.

Suriyeli aileler, tutuklama ve zorla kaybedilme arasında kaybolan çocuklarını, net cevaplar ya da kesin hukuki süreçler olmaksızın yıllarca aradılar. Yıllar süren zorla kaybolmanın ardından bugün Dr. Rania El-Abbasi ve çocuklarının akıbetinin ortaya çıkması, Suriye'nin yarasını yeniden açıyor ve her yakının sormaya hakkı olan birçok soruyu gündeme getiriyor: Gerçeğin ortaya çıkması neden bu kadar gecikti? Gerçeği kim elinde tutuyor? Ve neden gerçek, sahiplerine zamanında ulaşmıyor?

Ensar Şuhud ve Ömer Süleyman, bu dosyaların kasıtlı olarak gizlenmesinde ortak mıdır? Onları suçlunun suç ortağı olarak kabul etmek ve "suçluyu koruyan da suçludur" ilkesine göre hesap sormak gerekmez mi? Her Suriyeli ailenin davası, ele alınabilmesi için kamuoyu gündemine taşınmak zorunda mı? Peki ya bazı bilgilerin yayınlanma zamanlaması, dosyaların dolaşım şekli ve medyada ortaya çıkmadan önce kurbanların yakınlarına doğrudan ulaşma derecesi ne olacak? Karşımızda aşamalı bir belgeleme çalışması mı, yoksa seçici bir bilgi yönetimi mi var? Yoksa bilginin tekelinde tutulup, tartışma yaratacak ve halk baskısı oluşturacak zamanlamalarda kamuoyuna aşamalı olarak sunulması durumu mu var?

Öte yandan adalet dosyası, kan velileri için en önemli konu olmaya devam etmektedir; çünkü ailelerinin akıbetinin ortaya çıkmasından ve gerçeğin bilinmesinden sonra bile net bir yargı süreci görememekteler ve belgelenmiş büyük suçlara rağmen hesap verme sürecinin yavaş ya da belirsiz olduğunu düşünmektedirler ki büyük dosyalar arasında, Emced Yusuf davası, Tadamon katliamı ve Doktor Raniya ile çocuklarının öldürülmesi gibi medya tarafından da belgelenmiş davalar yer almaktadır.

Kurbanların akıbetinin ortaya çıkarılması gerekli bir adımdır; ancak adalet olmaksızın bu, durmayan bir kanamaya ve iyileşmeyen bir yaraya dönüşebilir. Daha önce ortaya atılanlara dayalı olarak, herhangi bir Suriyelinin, en ufak bir

cevap dahi alamadan bu soruları sormasına neden olan şey, şeriatla hükmedilmesinin yokluğundan dolayı olduğunu görmekteyiz!

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **“Ey akıl sahipleri! Sizin için kısısta hayat vardır.”** [Bakara 179] Allah'ın kısas hükmünün uygulanması, adaletin tesis edilmesi ve toplumun hayatının korunmasıdır; zira zalim, adaletin uygulanacağını bildiğinde kan dökmeye cesaret edemez; bu yüzden gerçek adalet, sözde “toplumsal barışı” koruma adına Allah'ın hükümlerinden taviz vererek ya da dosyaları hasıraltı ederek değil, Allah'ın hükümleri indirdiği gibi uygulandığında gerçekleşir; çünkü büyük suçlar işleyenlere ve kan dökenlere; kurbanların haklarını heder eden yalın bir duygusallıkla değil, aksine Allah'ın emrettiği adalet gözüyle bakılmalıdır. Bireysel af, kişinin kendi şahsî haklarından olduğu için bir fazilettir; ancak kamuya ait kan davaları, ümmetin hakları ve büyük zulümler, toplumun korunmasını sağlayan ve suçun tekrarlanmasını engelleyen özel hükümlere tabidir.

İslam rahmet dinidir; ancak aynı zamanda izzet ve adalet dinidir. Suçlunun hesap vermekten kaçmasına izin vermek rahmet olmadığı gibi cellat ile kurbanı eşit tutmak da hikmet değildir. Milletler boyun eğerek kalkınmaz; aksine hakkın ikame edilmesi, mazluma insaf edilmesi ve yeryüzünde fesat çıkaranların muhasebe edilmesiyle kalkınır ki böylece hayat, Allah Celle Celaluhu'nun istediği adalet terazisi üzerinde istikrar bulabilsin.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Menal Ümmü Ubeyde